

แนวทางการสร้างสรรค์นาฏกรรมไทยเพื่อนำเสนอเครื่องแต่งกายประจำชาติ Guidelines for Creating Thai Dance to Present National Costumes.

มยุริญ พางษ์ทรัพย์¹ และศักย์กวิน ศิริวัฒนกุล²

Mayurin Phaengsup¹ and Sakgavin Siri wattanakula²

¹นิสิต หลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชานาฏศิลป์ไทย ภาควิชานาฏศิลป์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

²อาจารย์ คณะศิลปกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

¹Master student of Fine and Applied Art Chulalongkorn University

²Lecturer from the Faculty of Fine and Applied Art Chulalongkorn University

Corresponding Author Email: 6480033135@student.ac.th

Received: 5 April 2023

Revised: 18 May 2023

Accepted: 19 May 2023

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาแนวคิดของนาฏกรรมไทยและปัจจัยที่ทำให้ได้รับรางวัลการนำเสนอเครื่องแต่งกายประจำชาติ เป็นการวิจัยแบบเชิงคุณภาพ มีเครื่องมือการวิจัย คือ แบบสัมภาษณ์ โดยมีกลุ่มเป้าหมายในการวิจัย จำนวน 12 คน ที่มาจากการเลือกแบบเจาะจง ประกอบด้วย (1) บุคลากรที่มีความเชี่ยวชาญด้านนาฏกรรมไทย จำนวน 5 ท่าน และ (2) นักแสดงนาฏศิลป์ไทย จำนวน 7 ท่าน แล้วนำข้อมูลที่รวบรวมได้จากเอกสาร วรรณกรรม แบบสัมภาษณ์ มาวิเคราะห์แบบเชิงเนื้อหา ผลการศึกษาพบว่า นาฏกรรมเพื่อนำเสนอเครื่องแต่งกาย คาดว่าเข้ามาในประเทศไทยช่วงประมาณปี พ.ศ. 2472 – 2519 เป็นการนำเสนอเครื่องแต่งกายตามสมัยนิยม ซึ่งมีการกำหนดคุณสมบัติและทักษะของผู้แสดงแบบเครื่องแต่งกาย โดยเน้นที่รูปร่างและบุคลิกเป็นหลัก ซึ่งการแสดงแบบเครื่องแต่งกายกับนาฏศิลป์มีความสอดคล้องกันอย่างชัดเจนทางด้านทักษะทางดนตรีในการจับจังหวะ ทักษะในการจัดระเบียบร่างกาย ทักษะการแสดงอารมณ์ผ่านทางร่างกายในรูปแบบของผู้แสดง โดยอาศัยองค์ประกอบ คือ การสร้างแนวคิดที่จะนำไปสู่การสร้างสรรคผลงานต้องเป็นสิ่งที่มีความแปลกใหม่ นำเสนออัตลักษณ์ของไทยได้อย่างชัดเจน ใช้ท่าทางที่เหมาะสมกับชุดเพื่อสร้างภาพลักษณ์ที่เด่นชัดเล่าเรื่องของเสื้อผ้าที่นำมาสวมใส่ได้อย่างเหมาะสม การแต่งกายต้องออกแบบให้เหมาะสมกับผู้สวมใส่ สะดวกในการสวมใส่ ตรงกับบุคลิกของผู้สวมใส่ นำเสนอความเป็นไทยได้อย่างสมบูรณ์ หากมีอุปกรณ์ประกอบการแสดง ต้องเป็นอุปกรณ์ที่ใช้สื่อความหมายได้ดี ไม่เป็นอุปสรรคในการนำเสนอ การใช้พื้นที่เวทีมีการเลือกทิศทางและตำแหน่งบนเวทีเพื่อให้ผู้ชมสามารถเห็นรายละเอียดของชุดอย่างชัดเจน การแสดงออกทางอารมณ์ ต้องสื่อสารผ่านการแสดงออกทางสีหน้า ให้อารมณ์ที่มีความหลากหลายขึ้นอยู่กับชุดที่ต้องการจะนำเสนอ

คำสำคัญ: การสร้างสรรค์, นาฏกรรมไทย, การนำเสนอเครื่องแต่งกาย

Abstract

This research consists purposes were to study a concept of Thai dramas and factors that earn Best National Costume Award. is qualitative research. The research tool was an interview form with a target group of 12 people selected through purposive sampling, consisting of (1) 5 personnel with expertise in Thai dance and (2) Thai dance performers 7 personnel. The information gathered from related documents interview forms were then content analysis. The study results indicated that dramas introducing costumes were expected to enter Thailand around 1929-1976, and fashionable clothes were presented. Characteristics and skills of clothes presenters were determined and emphasis was placed on their shapes and personalities. A fashion show and

dancing art were apparently consistent with regard to musical rhythmic skills, body alignment skills, emotional expression skills through postures and gestures of presenters. Components required were a concept created that leads to work creation should be new and able to present Thai uniqueness explicitly, gestures used must be appropriate to clothes so that an outstanding image of clothes can be built. Clothes must be designed to be suitable for persons who wear. They should be easy to wear, meet the personalities of those who wear them, able to present the Thainess completely. In case a device supplementing a performance is required, it should be a device that can effectively communicate the meaning, not being an obstacle for the presentation. Directions and positions on the stage must be chosen to ensure audiences are able to clearly see details of the clothes. Emotional expression must be communicated through facial expressions with a variety of emotions, depending on clothes to be presented.

Keywords: Creation, Thai Drama, Clothing Presentation

บทนำ

ในการแสดงนาฏกรรมการเดินแบบในปัจจุบันมีหลากหลายรูปแบบด้วยกัน ด้วยวัฒนธรรมสังคมที่มีการเปลี่ยนแปลง รวมถึงรสนิยมของผู้ชมที่ชื่นชอบการแสดงเดินแบบและการนำเสนอเครื่องแต่งกาย โดยมีรูปแบบการเดินแบบเพื่อนำเสนอเครื่องแต่งกายอยู่ 2 รูปแบบด้วยกัน คือ 1) รูปแบบการเดินแบบเครื่องแต่งกายของนางแบบแฟชั่นโชว์ ซึ่งจะเป็นการนำเสนอสินค้าต่าง ๆ แต่ใช้คนเป็นผู้นำเสนอ มีจุดประสงค์เพื่อให้สินค้าเป็นที่ต้องตาต้องใจของผู้ซื้อ ศิลปะสำคัญที่นำมาใช้ในการเดินของผู้แสดงแบบ ต้องมีท่วงท่าในการเดิน และการก้าวเท้า เพื่อให้เกิดความน่าสนใจของตัวสินค้า ผู้นำเสนอไม่โดดเด่นเกินตัวสินค้าจนเกินไป 2) รูปแบบการเดินแบบเครื่องแต่งกายของนางงามในการประกวดรอบชุดประจำชาติ เป็นรูปแบบการนำเสนอเครื่องแต่งกายที่เน้นให้ผู้สวมใส่เครื่องแต่งกายดูโดดเด่นและเน้นองค์ประกอบโดยรวมของตัวนางงาม เช่น สีหน้า อารมณ์ การเคลื่อนไหว เป็นต้น มีการนำเอาอารมณ์ความรู้สึกและการแสดงออกทางสีหน้าเข้ามามีส่วนร่วมกับการเคลื่อนไหวร่างกายไปตามจังหวะ การเดินของผู้แสดงแบบเครื่องแต่งกาย คือ การเคลื่อนไหวโดยใช้สรีระร่างกายหรือท่วงท่าในการเดิน และการก้าวเท้า ผสมผสานกับอารมณ์ของเพลงและเสื้อผ้าที่ได้สวมใส่ ซึ่งถือเป็นนาฏกรรมอย่างหนึ่ง นาฏกรรมสร้างสรรค์ คือ กระบวนการ คือ กระบวนการสื่อสารที่ออกแบบสร้างขึ้นจากศิลปะและศาสตร์หลายสาขาที่มีอยู่แล้ว นำมาปรับปรุงใหม่ให้อุดมด้วยอารมณ์อันโดดเด่น งดงาม มีรสนิยม สมเจตนาารมณ์ของผู้สร้างสรรค์เพื่อเพิ่มพูนปัญญาและสุนทรียารมณ์ของผู้ชม (ศิริมงคล นาฏยกุล, 2565, น.12) ซึ่งการศึกษาวิจัยในเรื่องแนวทางการสร้างสรรค์นาฏกรรมไทยเพื่อนำเสนอเครื่องแต่งกายประจำชาติเป็นการบูรณาการทำให้เราเกิดความเข้าใจเกี่ยวกับลักษณะท่าทางการเดินของผู้แสดงแบบเครื่องแต่งกายในประเทศไทย ไม่เพียงแต่เป็นเทคนิคทางกายภาพเฉพาะทางเท่านั้น แต่ยังประกอบไปด้วยชุดขั้นตอนของการเคลื่อนไหวที่มั่นคง และบุคลิกของร่างกายที่ได้รับการฝึกฝนมาเฉพาะทาง ถือเป็นศิลปะที่ควรสนับสนุนและรักษาแนวปฏิบัติ เพื่อที่สิ่งเหล่านี้จะถูกปรับให้เข้ากับลักษณะบุคลิกทางร่างกายและจิตใจของผู้แสดงแบบที่มีฐานะดังเช่นนักแสดงบนเวที

ในปัจจุบันประเทศไทยมีการพัฒนาเวทีการประกวดนางงามให้เป็นที่สนใจของคนทั่วโลก ใช้รับบริการประกวดนางงามในเชิงพาณิชย์เพื่อเป็นการสร้างรายได้ให้กับประเทศและผู้เข้าประกวด เช่น มิสยูนิเวิร์ส มิสแกรนด์ เป็นต้น โดยในการประกวดนางงามมักมีการนำเสนอการแต่งกายชุดประจำชาติของตน ผ่านการนำเสนอบนเรือนร่างของนางงาม เพื่อให้เกิดความน่าสนใจนางงามทุกคนต้องมีวิธีท่วงท่าลีลาที่แตกต่างกันออกไปเพื่อสร้างความน่าสนใจให้กับผู้ชม ฉะนั้นในการนำเสนอต้องอาศัยความรู้ความเข้าใจในแนวคิดของชุดนั้น ๆ ซึ่งมีองค์ประกอบจากหลายส่วน อีกทั้งประเทศไทยยังมีการซื้อลิขสิทธิ์เวทีระดับนานาชาติเพื่อเป็นเจ้าของเวที

ปะกวดนางงามระดับโลก การนำเสนอชุดประจำชาติจึงมีความน่าสนใจเพื่อเป็นแนวทางในการออกแบบท่วงท่าในการนำเสนอชุดแต่งกายประจำชาติต่อไป

ดังนั้น ผู้วิจัยได้เล็งเห็นว่า เรื่องแนวทางการสร้างสรรค์นาฏกรรมไทยเพื่อนำเสนอเครื่องแต่งกายประจำชาตินั้น ยังไม่มีผู้ใดทำการรวบรวมศึกษาค้นคว้าวิจัยเป็นลายลักษณ์อักษรมาก่อน ผู้วิจัยจึงมีความตั้งใจและเพียรพยายามที่จะรวบรวมข้อมูลเป็นรูปเล่มงานวิจัยให้เกิตรายการใหม่ ๆ เพิ่มพูนมากยิ่งขึ้นทั้งทางด้านทฤษฎีและปฏิบัติ เพื่อให้ผู้ที่สนใจได้ศึกษาค้นคว้าข้อมูล และเพื่อให้ผู้คนที่ต้องการศึกษาหรือยึดถือสายอาชีพผู้แสดงแบบได้ตระหนักถึงการให้คุณค่าเกี่ยวกับงานศิลป์ในเรื่องของการศึกษาทฤษฎีเพื่อสามารถนำไปปฏิบัติตามหลักอย่างถูกต้อง เพื่อเกิดเป็นองค์ความรู้ที่ใช้ความสามารถด้านนาฏกรรมไปพัฒนาการเดินของผู้แสดงแบบเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการนำไปปรับใช้ได้ดียิ่งขึ้น

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาแนวคิดของนาฏกรรมไทยและปัจจัยที่ทำให้ได้รับรางวัลการนำเสนอเครื่องแต่งกายประจำชาติ

วิธีการดำเนินการวิจัย

การวิจัยนี้ เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) โดยมีวิธีการดำเนินการวิจัย ดังนี้

1. กลุ่มเป้าหมายในการวิจัย ได้แก่ จำนวน 12 คน ประกอบด้วย 1) ผู้เชี่ยวชาญด้านนาฏกรรมไทย จำนวน 5 ท่าน ที่มาจากการเลือกแบบเจาะจง และ 2) นักแสดงนาฏกรรมไทย นักแสดงนาฏศิลป์ไทย จำนวน 7 ท่าน ที่มาจากการเลือกแบบเจาะจง

2. เครื่องมือในการวิจัย ได้แก่ แบบสัมภาษณ์ (Interview) ประกอบด้วย 3 ตอน คือ ตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ให้สัมภาษณ์ ตอนที่ 2 การศึกษาและวิเคราะห์หลักการแสดงนาฏกรรมไทยและแนวคิดการนำเสนอชุดประจำชาติ และตอนที่ 3 ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะอื่น ๆ มีลักษณะเป็นแบบปลายเปิด (Open Ended)

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล ได้แก่ การเก็บรวบรวมข้อมูลจาก 1) ข้อมูลปฐมภูมิ (Primary Data) คือ เป็นข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์เชิงลึกกับกลุ่มเป้าหมาย และ 2) ข้อมูลทุติยภูมิ (Secondary Data) คือ เป็นข้อมูลที่ได้จากการรวบรวมข้อมูลเอกสารต่าง ๆ (Document Research) อาทิ หนังสือ ตำรา หนังสือ จำนวน 12 เล่ม เอกสารวิชาการ งานวิจัย จำนวน 10 เล่ม และสื่ออิเล็กทรอนิกส์ที่เกี่ยวข้อง เป็นต้น

4. การวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ การวิเคราะห์ข้อมูล คือ 1) การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพ โดยการนำข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์เชิงลึกกับกลุ่มเป้าหมายและการรวบรวมข้อมูลเอกสารต่าง ๆ มาวิเคราะห์ในเชิงเนื้อหา (Content Analysis)

ผลการวิจัย

การวิจัยเรื่องแนวทางการสร้างสรรค์นาฏกรรมไทยเพื่อนำเสนอเครื่องแต่งกายประจำชาติ ผู้วิจัยสามารถจำแนกผลการวิจัยได้ดังนี้

การศึกษาแนวคิดของนาฏกรรมไทยและปัจจัยที่ทำให้ได้รับรางวัลการนำเสนอเครื่องแต่งกายประจำชาติ

ผลการวิจัยพบว่า แนวคิดของนาฏกรรมไทยและปัจจัยที่ทำให้ได้รับรางวัลการนำเสนอเครื่องแต่งกายประจำชาติ ผู้วิจัยสามารถจำแนกผลได้ ดังนี้

1) ความเป็นมาของผู้แสดงแบบเครื่องแต่งกายในประเทศไทย ผู้ให้กำเนิดการเดินแบบในเมืองไทย คือ หม่อมเจ้าไกรสิงห์ วุฒิไกร เจ้าของห้องเสื้อ “ไกรสิงห์” ที่ได้รับการยกย่องว่าเป็นดีไซเนอร์ไทยที่โด่งดัง เนื่องจากเป็นผู้ที่ตัดชุดให้ อภิสรา หงสกุล สวมใส่ไปประกวดนางงามจักรวาลจนได้ครองตำแหน่งสาวงามที่สวยงามที่สุดในจักรวาลมาครอบครอง แต่ในยุคนั้นยังไม่มีการยกระดับขึ้นเป็นอาชีพผู้แสดงแบบเครื่องแต่งกาย เพราะผู้แสดงแบบจะไม่ได้รับค่าตอบแทน แต่ได้รับเป็นเสื้อผ้าที่ตัวเองสวมใส่ขณะเดินแบบ

ดังนั้นผู้ที่มาเดินแบบจะต้องได้รับเชิญจากเจ้าของห้องเสื้อเท่านั้น ซึ่งโดยมากจะเรียกว่า "นางแบบกิตติมศักดิ์" เพราะส่วนมากจะเป็นลูกหลานของบรรดาผู้มีศักดิ์ถือได้ว่าเป็นยุคแรกของ “แมวมอง” ที่หาผู้แสดงแบบก่อนจะก้าวมาเป็นอาชีพแมวมองในปัจจุบันนี้ แต่อย่างไรก็ตามการเดินแบบในยุคเมื่อ 30 - 40 ปีก่อนนั้นไม่ได้เดินแบบกันบ่อยเหมือนในปัจจุบัน จะเดินเฉพาะงานประจำปีหรือเดินการกุศลเท่านั้น ยุคหนึ่งที่บรรดาสินค้าแบรนด์เนมจากต่างประเทศเริ่มเข้ามาทำตลาดในเมืองไทย เนื่องจากมีคนไทยอยู่กลุ่มหนึ่งที่นิยมเดินทางไปซื้อเสื้อผ้าแบรนด์เนมจากต่างประเทศ จึงมีการนำแฟชั่นโชว์คอลเลกชันใหม่ ๆ มาเดินแบบให้คนไทยดู โช้ สมชาย ถือเป็นคนแรกที่เปิดเส้นทางให้เกิดอาชีพนางแบบขึ้นมาอย่างเป็นทางการ เพราะ โช้ สมชาย จะจ่ายค่าตอบแทนให้นางแบบทุกคน รวมถึงเริ่มมีการนำสาว ๆ จากหลากหลายอาชีพมาฝึกเดินแบบอย่างจริงจัง สำหรับวงการนางแบบเมืองไทยแล้ว รสนิยมในการเลือกนางแบบมีการปรับเปลี่ยนไปตามยุคสมัย ต่อมาวงการนางแบบเริ่มเปิดกว้างขึ้นและมีความหลากหลาย อีกทั้งมีการดึงผู้แสดงจากหลายวงการเข้าสู่วงการนางแบบจนถึงปัจจุบัน (ชาญกิตติ ฌ ระนอง, 2553, น.22)

2) แนวคิดของนาฏกรรมไทยเพื่อนำเสนอเครื่องแต่งกายประจำชาติ ในการนำเสนอชุดประจำชาติต้องมีการออกแบบท่าทาง สีลา เพื่อให้มีความสอดคล้องกับเสื้อผ้า โดยมีรายละเอียด ดังนี้

2.1) ทักษะการเดินของผู้แสดงแบบเครื่องแต่งกายในประเทศไทย การเป็นผู้แสดงแบบมืออาชีพต้องอาศัยกระบวนการ การเดิน การฝึกซ้อม การใช้อารมณ์และการฟังจังหวะเพื่อการเดินให้เข้ากับจังหวะเพลง จึงต้องอาศัยทักษะวิธีการต่าง ๆ ที่เป็นในรูปแบบของนาฏกรรมเป็นการเคลื่อนไหวท่าทางแบบเฉพาะทางไม่ได้เกิดขึ้นตามธรรมชาติ อีกทั้งยังใช้สีหน้า และอารมณ์ร่วมด้วย มีวิธีการหลัก ดังนี้

(1) การแสดงออกทางสีหน้า

- ยืนให้ตรงตรงกับพื้น ไม่เดินสายศีรษะไปมาให้จำลองว่ามีสิ่งที่กำลังรังสรรค์ของคุณอยู่
- ทำปากให้เป็นธรรมชาติ การยิ้มเป็นการดึงดูดความสนใจของผู้ชมไปจากเสื้อผ้า จึงควรเน้นการแสดงออกทางดวงตาและคิ้ว
- มองตรงไปข้างหน้า ใช้สายตามองไปยังจุดเดียวและไม่มองไปรอบตัว

(2) การเดินและการวางท่า

- ยืนตัวตรง ท่าทางนี้เป็นสิ่งที่ช่วยเสริมบุคลิกของนางแบบให้น่าสนใจมากขึ้น
- วางเท้าข้างหนึ่งไว้ข้างหน้าและเดินด้วยการก้าวยาว ๆ จินตนาการว่าคุณกำลังเดินบนเส้นเชือกด้วยการวางเท้าข้างหนึ่งไว้ข้างหน้าเท้าอีกข้างหนึ่ง
- ยืนโดยปล่อยแขนข้างลำตัว และผ่อนคลาย ไม่ควรเดินเหวี่ยงแขนไปมาแต่ควรปล่อยแขนอย่างเป็นธรรมชาติและไม่เกร็งจนเกินไป
- ฝึกเดินบนรองเท้าส้นสูง เพื่อให้เกิดความเคยชินกับการเดินเหมือนนางแบบและเคยชินกับการเดินบนรองเท้าสูง (Wiki How, 2564)

พัฒนาการประกวดนางสาวสยาม สุ่มิสุยนิเวิร์สไทยแลนด์ สยามประเทศ จัดประกวดนางงามขึ้นเป็นครั้งแรก ซึ่งเรียกว่า การประกวดนางสาวสยาม ในปี พ.ศ. 2471 ในยุคแรกเป็นกิจกรรมส่งเสริมงานฉลองรัฐธรรมนูญ ต่อมาเป็นการคัดเลือกตัวแทนสตรีไทยไปประกวดนางงามจักรวาลเพื่อเผยแพร่ชื่อเสียงให้เป็นที่รู้จักแก่ต่างประเทศ เวทีนี้ถูกจัดขึ้นเป็นครั้งแรก ในวันที่ 10 ธันวาคม พ.ศ. 2477 หลังการเปลี่ยนแปลงการปกครอง พ.ศ. 2475 ซึ่งรัฐบาลได้จัดการประกวดขึ้นพร้อม ๆ กับงานเฉลิมฉลองรัฐธรรมนูญปีที่สอง บริเวณพื้นที่พระราชอุทยานสราญรมย์ ซึ่งเป็นสโมสรคณะราษฎร โดยใช้ชื่อการประกวดว่า นางสาวสยาม (เมนาถ ธนลักษณ์, 2560, น.4)

2.2) ประเภทชุดประจำชาติไทยบทเวทีนางงามจักรวาลและปัจจัยที่ทำให้ได้รับรางวัลชุดประจำชาติยอดเยี่ยม

(2.1) ชุดไทยพระราชานิยม มีทั้งหมด 8 แบบ รายชื่อดังนี้ ชุดไทยเรือนต้น ชุดไทยจิตรลดา ชุดไทยอมรินทร์ ชุดไทยบรมพิมาน ชุดไทยจักรี ชุดไทยดุสิต ชุดไทยศิวาลัย ชุดไทยจักรพรรดิ

(2.2) ชุดไทยประเภทอื่น ๆ อาทิ ชุดไทยประยุกต์ ชุดไทยละคร ชุดไทยรัชสมัย ชุดไทยท้องถิ่น ชุดไทยสร้างสรรค์

ภาพที่ 1 ตัวอย่างภavnางงามไทยกับรางวัลชุดประจำชาติยอดเยี่ยมบนเวทีมิสยูนิเวิร์ส (ที่มา: THE STANDARD, 2566)

จากภาพข้างต้นผู้วิจัยได้รวบรวมและนำเสนอข้อมูลเพื่อประกอบการวิเคราะห์ โดยเรียงจากภาพการแต่งกายภาพบนซ้ายไปขวาและล่างซ้ายไปขวา โดยเริ่มจากภาพบนซ้ายเป็นชุดที่ 1 สิ้นสุดที่ภาพล่างขวาเป็นชุดที่ 6 มีรายละเอียด ดังนี้

(1) ชุดที่ 1 ชุดไทยละคร พ.ศ. 2512 คุณแสงเดือน แม้นวงศ์ ออกแบบชุดโดย จงกล แนวคิดการออกแบบ: เป็นการออกแบบที่แสดงออกในรูปแบบที่เป็นแบบเชิงประเพณีไทย เป็นการเผยแพร่วัฒนธรรมประจำชาติผ่านเครื่องแต่งกายในมุมมองศิลปะการแสดงของไทย หรือชุดละครรูปแบบนาฏศิลป์ไทย ท่อนบนห่มสไบปักท่อนล่างนุ่งผ้าถุงเป็นสีแดงเขียวแบบละครไทย ศีรษะสวมหมวกทรงแหลมสูง และสวมเครื่องประดับแบบนางละคร รองเท้าไม่ปรากฏข้อมูล การนำเสนอชุด: มีการเดินออกมาด้วยจังหวะที่ไม่ช้าและไม่เร็วมากนัก เมื่อถึงจุดโพสแนะนำตัวแล้วจึงทำท่าไหว้พร้อมยกถาดใส่ข้าวสวยแบบไทยอย่างอ่อนช้อยและสวยงาม เป็นความงามแบบพอดีที่ลงตัวกับชุดที่ต้องการนำเสนอ ปัจจัยที่ทำให้ได้รับรางวัล: กระแสนิยมในการแต่งกายของยุคนั้นนั่นเอง

เป็นการนิยามการแต่งกายในรูปแบบประเพณีดั้งเดิมแบบเต็มรูปแบบยังไม่มีมีการดัดแปลง และการสวมชุดทรงแหลมสูงเพื่อให้ชุดละครไทยชุดนี้ดูสวยโดดเด่นเป็นเอกลักษณ์

(2) ชุดที่ 2 ชุดไทยประยุกต์ พ.ศ. 2531 คุณภรณ์ทิพย์ นาคหิรัญกนก ออกแบบชุดโดยคุณลำยอง บัญรัตนพันธ์ ห่องเลื้อระพี แนวคิดการออกแบบ: เป็นรูปแบบชุดไทยจากฉลองพระองค์ของสมเด็จพระนางเจ้าฯ ที่ทรงพระราชทานให้สตรีได้นำมาดัดสวมใส่ได้และได้นำรูปแบบชุดไทยจักรีมาประยุกต์ให้เกิดความสวยงามมากขึ้น ท่อนบนเสื้อตัดแบบแขนนางชีจับเดรปทั้งตัวทั้งชายสไบปีกยาวตัวเสื้อเย็บติดกับผ้าถุง ท่อนล่างผ้ายกไหมนุ่งแบบหน้านางสำเร็จรูปแบบเข้ารูปพอดีตัว ชุดสีม่วงมะปรางทั้งชุด การนำเสนอชุด: มีการเดินด้วยจังหวะที่เชื่องช้าสง่างาม และโพสท่าด้วยการวางสไบบนมือข้างหนึ่งและมืออีกข้างวางข้างลำตัวอย่างเรียบง่าย เรียบร้อยอ่อนหวานเหมาะสมกับบริบทของชุด ปัจจัยที่ทำให้ได้รับรางวัล: ชุดไทยจักรีประยุกต์ชุดนี้นั้นมีความหรูหราแบบคลาสสิก และมีรายละเอียดฝีมือในการออกแบบและปักชุดอย่างประณีตมากกว่าชุดของนางงามชาติอื่น อีกทั้งมีความสวยงามแบบเฉพาะตัว

(3) ชุดที่ 3 ชุดไทยรัชสมัย พ.ศ. 2548 คุณชนันภรณ์ รสจันทร์ ออกแบบโดย อาจารย์ธีรพันธุ์ จันทร์เจริญ แนวคิดการออกแบบ: การออกแบบชุดนี้ได้รับแรงบันดาลใจจากชุดสตรีไทยในสมัยอยุธยาสวมใส่ศิราภรณ์ทองถักบนศีรษะมีความวิจิตรและงดงาม เน้นการออกแบบที่ละเอียดแสดงให้เห็นถึงความสุภาพนุ่มนวล ชุดไทยรัชสมัยแบบอยุธยา ท่อนบนท่มสไบสองชายสีแดงลายเส้นสีทองถักลวดลายตาข่าย ท่อนล่างนุ่งผ้าถุงแบบโบราณจีบหน้านางไว้ชายพลีเสื้อเขียวคราม การนำเสนอชุด: มีการเดินออกมาตามจังหวะของดนตรี ในส่วนของมือมีการนำเอาท่าทางนาฏศิลป์เข้ามาประยุกต์ใช้ เช่น การจีบ การตั้งวง และการรำส่ายโพสด้วยท่าพนมมือไหว้พร้อมย่อเข่าถอนสายบัวแบบไทย ปัจจัยที่ทำให้ได้รับรางวัล: นอกจากชุดที่มีความเป็นเอกลักษณ์ที่สวยงามแล้วนั้น มีการนำเอาท่าทางนาฏศิลป์ไทยเข้ามาผสมผสานกับการเดินแบบชุดประจำชาติ สะท้อนให้เห็นถึง อัตลักษณ์ วัฒนธรรม และศิลปะประจำชาติของประเทศไทย

(4) ชุดที่ 4 ชุดสปิริตออฟไฟต์ พ.ศ. 2551 คุณกวีตรา โพธิจักร ออกแบบโดย สถาปติย์มูลมา แนวคิดการออกแบบ: การออกแบบชุดนี้มีการนำเอาอารมณ์ที่มีลวดลายสวยงามเป็นเอกลักษณ์ของไทยมาห่อหุ้มเรือนร่างของหญิงงามแห่งสยามผู้แผ่ไพศาลด้วยความเข้มแข็งแกร่งกล้าที่พร้อมจะเผยออกมา ท่อนบนเป็นเกาะอกสีแดงเชือกม้วนคล้องคอ ท่อนล่างสวมกางเกงแบบกางเกงมวยสีแดงทับ มีผ้าพันมือและขาสีเงิน ไม่สวมใส่รองเท้า การนำเสนอชุด: เดินออกมาด้วยลักษณะที่ใช้ผ้าไทยคลุมร่างทั้งตัวออกมา เมื่อถึงจุดโพสจึงเริ่มแสดงท่าทางการรำมวยไทย มีขั้นตอนในการยกเท้าและแขนท่ามืองัดตั้งกาดแบบมวยไทย ชกมวย และท่าเข้าศอก ปัจจัยที่ทำให้ได้รับรางวัล: การนำเอาท่าทางรำมวยไทยที่เป็นศิลปะวัฒนธรรมของชาติไทยแสดงสู่สายตาชาวโลก ถือว่าเป็นชุดแบบประเพณีในรูปแบบเดิมและนำเสนอวัฒนธรรมไทยให้นานาชาติได้เห็นในอีกรูปแบบหนึ่ง

(5) ชุดที่ 5 ชุดสยามไอยรา พ.ศ. 2553 คุณฝนทิพย์ วัชรตระกูล ออกแบบโดย พลิน อภิญากุล แนวคิดการออกแบบ: การออกแบบได้รับแรงบันดาลใจมาจากช้างต้นซึ่งเปรียบเสมือนเป็นสัตว์คู่บ้านคู่เมืองของคนไทย โดยนำเครื่องทรงของช้างต้นมาเป็นแนวทางหลักของการออกแบบเครื่องประดับ ท่อนบนสวมเกาะอกสีทองเทาอมม่วงมีแขนแบบทรงแขนหมูแฮมข้างเดียวคาดผ้าสไบสีแดงลวดลายสีทอง ท่อนล่างสวมโจงกระเบนสำเร็จรูปลายไทย ทรงผมวงช้าง การนำเสนอชุด: มือข้างหนึ่งถือพัดที่เป็นอุปกรณ์ประกอบชุดตั้งสง่า มืออีกข้างจับชายสไบวาดแขนขึ้นโชว์ผ้าสไบข้างลำตัวสะบัดชายสไบออกแล้วนำมือมาเท้าสะเอวและโพสท่า ปัจจัยที่ทำให้ได้รับรางวัล: องค์ประกอบโดยรวมของชุดมีแนวคิดที่ค่อนข้างลึกซึ้งและได้นำเอาประวัติศาสตร์หลากหลายสมัยเข้ามาเป็นข้อมูลพื้นฐานในการออกแบบให้เกิดเป็นชุดประจำชาติชุดสยามไอยราเกิดขึ้น

(6) ชุดที่ 6 ชุดตุ๊กตักุไทยแลนด์ พ.ศ. 2558 คุณอนิภรณ์ เฉลิมบุญดวงค์ ออกแบบโดย หิรัญกฤษฎี ภัทรพิบูลย์กุล แนวคิดการออกแบบ: ผู้ออกแบบชุดได้แรงบันดาลใจมาจากป๊อปอาร์ตซึ่งเป็นเทรนด์ของแฟชั่นในยุคปัจจุบัน ผู้ออกแบบจึงเกิดไอเดียการนำตุ๊กตักุของไทยมาตีความและทำให้สวยงามเข้ากับรูปร่างได้จริง ด้านในสวมใส่เกาะอกเดรสสีน้ำตาล ด้านนอกชุดทำ

จากพลสตักขุบโครเมี่ยมมีการติดตั้งไฟกระพริบที่สามารถกดเปิดไฟได้ สวมถุงมือสีดำ การนำเสนอชุด: เปิดตัวด้วยท่ายืนกางขา ถ่ายน้ำหนักเท้าสองข้างเท่า ๆ กัน ส่วนแขนใช้มือทั้งสองข้างเท้าสะเอว มือทั้งสองข้างส่งจูบวาดแขนออก และเดินเท้าสะเอวมายัง จุดโพสจึงเริ่มทำท่าจับที่แฮนด์รถของชุดเพื่อแสดงให้เห็นถึงการขับรถตุ๊กตุ๊ก ปัจจัยที่ทำให้ได้รับรางวัล: ชุดตุ๊กตุ๊กไทยแลนด์มีความโดดเด่นและมีความทันสมัย สามารถสื่อสารถึงประเทศไทยได้อย่างชัดเจน มีรูปแบบชุดและโครงสร้างชุดที่แปลกตาเหมือนการยก รถตุ๊กตุ๊กที่เป็นยานพาหนะจริง ๆ มาไว้บนชุด

ในการประกวดรอบชุดประจำชาติของนางงามบนเวทีมิสยูนิเวิร์ส จะเห็นได้ว่าองค์ประกอบหลักที่สำคัญในการตัดสินการ ประกวดคือรูปแบบของชุด แนวคิดการออกแบบชุด รวมไปถึงการนำเสนอชุดประจำชาติของนางงาม เพราะนอกจากชุดที่มีความ สวยงามมีความหมายและที่มาแล้วนั้น ต้องอาศัยการนำเสนอเครื่องแต่งกายที่ลงตัวเข้ากับบริบทของชุดอีกด้วย การนำเอานาฏกรรมเข้ามาประยุกต์ใช้กับการเดินแบบชุดประจำชาติต้องคำนึงถึงความเหมาะสมของเครื่องแต่งกาย จึงจะได้ผลงานการ นำเสนอเครื่องแต่งกายที่สมบูรณ์แบบและลงตัว มีการใช้ท่วงท่าของนาฏศิลป์มาประกอบการนำเสนอชุด เช่น การจีบ การตั้งวง การไหว้ นอกจากนี้ ยังมีการเทรนด์ของแฟชั่นในยุคปัจจุบันการใช้เทคโนโลยีเพื่อนำเสนอความแปลกใหม่บนเวทีการประกวด นางงาม และออกแบบท่าทางให้ดูทันสมัยเพื่อให้เกิดความน่าสนใจ

สรุปผลการวิจัย

การวิจัยเรื่องแนวทางการสร้างสรรค์นาฏกรรมไทยเพื่อนำเสนอเครื่องแต่งกายประจำชาติ ผู้วิจัยสามารถสรุปผลการ ศึกษาวิจัยตามวัตถุประสงค์ได้ ดังนี้

เพื่อศึกษาแนวคิดของนาฏกรรมไทยและปัจจัยที่ทำให้ได้รับรางวัลการนำเสนอเครื่องแต่งกายประจำชาติ พบว่า นาฏกรรมเพื่อนำเสนอเครื่องแต่งกาย คาดว่าเข้ามาในประเทศไทยช่วงประมาณปี พ.ศ. 2472 – 2519 เป็นการนำเสนอเครื่องแต่ง กายตามสมัยนิยม ซึ่งมีการกำหนดคุณสมบัติและทักษะของผู้แสดงแบบเครื่องแต่งกาย โดยเน้นที่รูปร่างและบุคลิกเป็นหลัก การ เป็นผู้แสดงแบบมีอาชีพต้องอาศัยกระบวนการ การเดิน การฝึกซ้อม การใช้อารมณ์และการฟังจังหวะเพื่อการเดินให้เข้ากับจังหวะ เพลง จึงต้องอาศัยทักษะวิธีการต่าง ๆ ที่เป็นในรูปแบบของนาฏกรรมเป็นการเคลื่อนไหวท่าทางแบบเฉพาะทางไม่ได้เกิดขึ้นตาม ธรรมชาติ การแสดงออกทางสีหน้า คือ ยืนให้ตรงตรงกับพื้น ทำปากให้เป็นธรรมชาติ มองตรงไปข้างหน้า ใช้สายตามองไปยังจุด เดียวและไม่มองไปรอบตัว การเดินและการวางท่า ต้องยืนตัวตรง วางเท้าข้างหนึ่งไว้ข้างหน้าและเดินด้วยการก้าวยาว ๆ ยืนโดย ปล่อยแขนข้างลำตัว และผ่อนคลาย ฝึกเดินบนรองเท้าส้นสูง เพื่อให้เกิดความเคยชินกับการเดินเหมือนนางแบบ ซึ่งการแสดงแบบ เครื่องแต่งกายกับนาฏศิลป์มีความสอดคล้องกันอย่างชัดเจนทางด้านทักษะทางดนตรีในการจับจังหวะ ทักษะในการจัดระเบียบ ร่างกาย ทักษะการแสดงอารมณ์ผ่านท่วงท่าในรูปแบบของผู้แสดงแบบ ส่วนลักษณะการนำเสนอเครื่องแต่งกายที่มีความ เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมประจำชาติ ได้แก่ การเดินแบบเครื่องแต่งกายไทยแต่ละยุคสมัย การเดินแบบเครื่องแต่งกายที่สร้างสรรค์ จากผ้าไทย การเดินแบบเครื่องแต่งกายชุดแต่งงานแบบไทยและการเดินแบบเครื่องแต่งกายของนางงามรายการระดับนานาชาติใน รอบชุดประจำชาติ ซึ่งสาวงามตัวแทนแต่ละคนจะต้องเดินเพื่อนำเสนอชุดประจำชาติต่อหน้ากรรมการและผู้ชมทั่วโลกเพื่อสะท้อน ให้เห็นถึงวัฒนธรรม อัตลักษณ์ ประวัติศาสตร์ รวมไปถึงเรื่องราวของแต่ละประเทศที่นางงามต้องการจะสื่อ ประจำชาติของ ประเทศไทยมีการนำนาฏศิลป์ไทยเข้ามาประยุกต์กับการเดินแบบชุดประจำชาติซึ่งสร้างความพิเศษโดดเด่นกว่าการเดินเพียงอย่าง เดียวซึ่งส่งเสริมแนวคิดของผู้สร้างสรรค์เครื่องแต่งกายประจำชาติให้มีความชัดเจนและโดดเด่นยิ่งขึ้น

ในการประกวดรอบชุดประจำชาติของนางงามบนเวทีมิสยูนิเวิร์ส จะเห็นได้ว่าองค์ประกอบหลักที่สำคัญในการตัดสินการ ประกวดคือรูปแบบของชุด แนวคิดการออกแบบชุด รวมไปถึงการนำเสนอชุดประจำชาติของนางงาม เพราะนอกจากชุดที่มีความ สวยงามมีความหมายและที่มาแล้วนั้น ต้องอาศัยการนำเสนอเครื่องแต่งกายที่ลงตัวเข้ากับบริบทของชุดอีกด้วย การนำเอา

นาฏกรรมเข้ามาประยุกต์ใช้กับการเดินแบบชุดประจำชาติต้องคำนึงถึงความเหมาะสมของเครื่องแต่งกาย จึงจะได้ผลงานการนำเสนอเครื่องแต่งกายที่สมบูรณ์แบบและลงตัว มีการใช้ท่วงท่าของนาฏศิลป์มาประกอบการนำเสนอชุด เช่น การจีบ การตั้งวง การไหว้ นอกจากนี้ ยังมีการเทรนด์ของแฟชั่นในยุคปัจจุบันการใช้เทคโนโลยีเพื่อนำเสนอความแปลกใหม่บนเวทีการประกวดนางงาม และออกแบบท่าทางให้ดูทันสมัยเพื่อให้เกิดความน่าสนใจ โดยอาศัยองค์ประกอบ คือ การสร้างแนวคิดที่จะนำไปสู่การสร้างผลงานต้องเป็นสิ่งที่มีความแปลกใหม่ หลากหลายและนำเสนออัตลักษณ์ของไทยได้อย่างชัดเจน ท่าทางการเคลื่อนไหวต้องใช้ท่าทางที่เหมาะสมกับชุดเพื่อสร้างภาพลักษณ์ที่เด่นชัดเล่าเรื่องของเสื้อผ้าที่นำมาสวมใส่ได้อย่างลงตัว การแต่งกายต้องออกแบบให้เหมาะสมกับผู้สวมใส่ นำเสนอความเป็นไทยได้อย่างสมบูรณ์ หากมีอุปกรณ์ประกอบการแสดง ต้องเป็นอุปกรณ์ที่ใช้สื่อความหมายได้ดี ไม่เป็นอุปสรรคในการนำเสนอ การใช้พื้นที่เวที มีการเลือกทิศทางและตำแหน่งบนเวทีให้ผู้ชมสามารถเห็นรายละเอียดของชุดอย่างชัดเจน การแสดงออกทางอารมณ์การแสดง ต้องสื่อสารทางการแสดง ผ่านการแสดงออกทางสีหน้าให้อารมณ์ที่มีความอย่างหลากหลาย ขึ้นอยู่กับชุดที่ต้องการจะนำเสนอ

การอภิปรายผล

การวิจัยเรื่องแนวทางการสร้างสรรค์นาฏกรรมไทยเพื่อนำเสนอเครื่องแต่งกายประจำชาติ ผู้วิจัยสามารถอภิปรายผลการวิจัยได้ ดังนี้

แนวทางการสร้างสรรค์นาฏกรรมไทยเพื่อนำเสนอเครื่องแต่งกายประจำชาติ พบว่า กระแสในการนำเสนอเครื่องแต่งกายหรือที่เรียกว่าแฟชั่นโชว์คาดว่าเข้ามาในประเทศไทยช่วงประมาณปีพ.ศ. 2472 - 2519 โดยหม่อมเจ้าไกรสิงห์ วุฒิชัย ตีเซเนอร์คนแรกแห่งสยามประเทศที่ได้มีการชักชวนและนำเอาผู้ที่มีชื่อเสียงในสมัยนั้นเข้ามาเริ่มเป็นนางแบบเพื่อแสดงแบบเครื่องแต่งกาย และจึงได้รับความนิยมและพัฒนามาถึงปัจจุบันลักษณะการนำเสนอเครื่องแต่งกายที่บ่งบอกการเป็นเอกลักษณ์ประจำชาติไทยมีหลายรูปแบบแต่สิ่งที่โดดเด่นและได้รับความนิยมตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบันเลยก็คือการประกวดนางงาม โดยเฉพาะการเดินแบบเครื่องแต่งกายของนางงามในรอบของชุดประจำชาติ การประกวดนางงามในประเทศไทยเกิดขึ้นครั้งแรกประมาณช่วงปี พ.ศ. 2477 ในสมัยรัฐบาลจอมพล ป. พิบูลสงคราม ท่ามกลางงานฉลองรัฐธรรมนูญ นอกจากเวทีนางงามไทยยุคแรกทำหน้าที่สร้างสีสันแก่นางรัฐธรรมนูญแล้ว ยังมีส่วนช่วยประชาสัมพันธ์นโยบายสร้างชาติของรัฐบาล เช่น การที่กำหนดให้สาวงามแต่งกายชุดราตรีสโมสรขึ้นประชันความงามในยุค “มาลानาไทย” ยุคแห่งการพัฒนาประเทศสู่สากล หรือบางปีมีคำสั่งให้เข้าประกวดด้วยชุดไทยสไบเฉียงแบบ “ชาตินิยม” ทั้งนี้ก็เพื่อหวังว่านางงามจะเป็นต้นแบบให้ประชาชนได้ปฏิบัติตาม นอกจากนี้ พบว่า ในปี พ.ศ. 2548 ชนินทร์ รสจันทร์ ที่ได้เดินแบบออกมาในชุดไทยรัชสมัยนั้นได้มีการร่ายรำหรือออกท่าทางทางด้านนาฏศิลป์ จึงมีส่วนช่วยให้ท่าทางที่สื่อออกมานั้นเข้ากับบริบทของชุดประจำชาติรัชสมัยได้เป็นอย่างดีอีกทั้งยังได้โชว์ความเป็นเอกลักษณ์ศิลปะประจำชาติอีกด้วย ได้แก่เครื่องแต่งกายประจำชาติของไทยมีความโดดเด่นและมีการผสมผสานความเป็นวัฒนธรรมเข้ามาในเครื่องแต่งกาย และการนำเสนอเครื่องแต่งกายของนางงามที่นอกจากจะเป็นทักษะจากการเดินแบบก็ยังมีการสอดแทรกท่าทางด้านนาฏศิลป์เพื่อแสดงถึงความเป็นอัตลักษณ์และวัฒนธรรมของไทยจึงส่งผลให้ดูโดดเด่นและแสดงให้เห็นถึงแนวคิดที่มาของเครื่องแต่งกาย โดยสิ่งสำคัญหนึ่งในการนำเสนอเครื่องแต่งกายก็คือนางแบบหรือผู้สวมใส่เครื่องแต่งกายซึ่งนางแบบอาชีพจะต้องมีคุณสมบัติและทักษะที่ได้รับการฝึกฝนมาอย่างดีเปรียบดั่ง อีกทั้งยังอาศัยองค์ประกอบของการจัดแสดงแฟชั่นโชว์ที่ประกอบไปด้วย แนวคิดพื้นที่ในการจัดแสดง ฉาก แสง สี เสียง ที่มีองค์ประกอบเดียวกันกับการจัดแสดงนาฏศิลป์ซึ่งสอดคล้องกับการเดินแบบหรือการจัดแสดงแบบเครื่องแต่งกายก็ถือได้ว่าเป็นนาฏกรรมอย่างหนึ่ง จึงอภิปรายได้ว่า การสร้างสรรค์นาฏกรรมไทยเพื่อนำเสนอเครื่องแต่งกายประจำชาติ เกิดจากการนำความรู้ด้านต่าง ๆ มาผสมผสานทางการออกแบบผ่านกระบวนการความคิด เป็นอุตสาหกรรมความบันเทิงที่มุ่งเน้นให้ผู้ชมได้รับสุนทรียะด้านความงามของศิลปะ ซึ่งสอดคล้องกับสุรพล วิรุฬห์รักษ์ (2547, น.225) นาฏยประดิษฐ์ เป็นการประมวล

ปัจจัยต่าง ๆ ของการแสดงมาสร้างสรรค์เป็นนาฏศิลป์ นาฏยประดิษฐ์แม้จะเป็นศิลปะสร้างสรรค์ ที่ต้องการความแปลกความใหม่ แต่ก็ยังต้องอาศัยปัจจัยของนาฏยจารีตจากอดีตเป็นฐาน วัตถุดิบ ความคิด วิธีการ การศึกษา และเรียนรู้ตัวอย่างจากอดีตยังมีมาก และหลากหลายเพียงใดก็ย่อมทำให้นักนาฏยประดิษฐ์มีโอกาสสร้างสรรค์งานนาฏศิลป์ได้กว้างไกลเพียงนั้น เพราะนักนาฏยประดิษฐ์สามารถนำสิ่งที่ได้พบได้เห็นมาใช้ในการออกแบบของตนได้ ในการนำเสนอชุดประจำชาติ เป็นการนำเสนอคนเดียว ดังนี้ผู้ที่สวมใส่ชุดต้องมีทักษะในการแสดง ผ่านการฝึกฝนที่มีความชำนาญการพร้อมที่จะถ่ายทอดเรื่องราวผ่านเสื้อผ้าและการเดินในการนำเสนอ เปรียบเสมือนบทบาทนางโชว์ในโรงละครคาบареต์ ซึ่งมีความสอดคล้องกับวิชย สวัสดิ์จัน (2561, น.307) คุณสมบัติพิเศษของนางโชว์ คือพลังงานที่ใช้ในการขับเคลื่อนท่าทางและลีลา จะมีอานุภาพในการดึงดูดผู้ชมให้ติดตามและมีส่วนร่วมในการแสดง เหนือไปกว่านั้นคือสามารถโน้มน้าวผู้ชมให้เข้าไปสู่โลกแห่งจินตนาการของความงามในอุดมคติที่มีการสร้างสรรค์ขึ้น

ข้อเสนอแนะการวิจัย

1. ข้อเสนอแนะในการนำไปใช้

1.1 ควรนำหลักการและวิธีการนำเสนอชุดประจำชาติไปใช้ในทางสร้างสรรค์เพื่อให้เกิดประโยชน์แก่วงการการประกวดนางงาม รวมถึงการนำเสนอสินค้าผลิตภัณฑ์ด้านอื่น ๆ เพื่อให้เกิดความสนใจจากผู้พบเห็น

1.2 ในสังคมที่มีการเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา เทคโนโลยีที่เข้ามามีส่วนร่วมในทุก ๆ อย่าง การนำเสนอชุดประจำชาติควรนำเทคโนโลยีและสิ่งใหม่ ๆ เข้ามาผสมผสาน เพื่อให้เกิดความน่าสนใจจากผู้ชมเพื่อก้าวเข้าสู่การเปลี่ยนแปลงของสังคมโลก

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ประสบการณ์ในการวิจัยภาคสนามเรื่องนี้ ทำให้ผู้วิจัยพบประเด็นอื่น ๆ ที่น่าสนใจ คือ การพัฒนานาฏยลีลาจากนาฏกรรม เพื่อให้บุคคลหรืออาชีพอื่น ๆ ได้เกิดการเสริมสร้างบุคลิกภาพที่ดีให้กับตัวเอง

2.2 ควรศึกษาแนวทางในการนำเสนอเครื่องแต่งให้มีความหลากหลายมากขึ้น นำความรู้ด้านอื่น ๆ มาบูรณาการให้เกิดความน่าสนใจจากผู้ชม

กิตติกรรมประกาศ

บทความวิจัยฉบับนี้ สำเร็จได้ด้วยความช่วยเหลือจากผู้ที่มีความรู้ด้านการแสดงหลากหลายแขนงทั้งการจัดทำเสื้อผ้าและการเดินแบบที่ได้ถ่ายทอดวิชาความรู้ให้แก่ข้าพเจ้า ขอขอบพระคุณอาจารย์ ดร.ศักย์กวิน ศิริวัฒนกุล อาจารย์ที่ปรึกษาที่ให้คำปรึกษาในการหาข้อมูลและปรับแก้ให้บทความมีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น ขอขอบพระคุณกลุ่มผู้เชี่ยวชาญทางด้านการแสดงนาฏกรรมที่ให้คำแนะนำอันเป็นประโยชน์ต่อการทำบทความวิจัยนี้

เอกสารอ้างอิง

ชาญกิตติ์ ณ ระนอง. (2553). การศึกษามลของธุรกิจเดินแบบของไทยในต่างประเทศที่มีต่อการส่งเสริมการท่องเที่ยวไทย.

สาขาวิชาการสื่อสารเพื่อการท่องเที่ยวและบันเทิง คณะนิเทศศาสตร์ กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยเกริก.

ณรงค์กร มโนจันทร์เพ็ญ. (2561). นางงามไทยกับรางวัลชุดประจำชาติยอดเยี่ยม บนเวที Miss Universe. สืบค้นเมื่อ 1

กุมภาพันธ์ 2566, จาก <https://thestandard.co/miss-universe-thai-national-costumes>.

เมณาด ธนลักษณ์. (2560). พัฒนาการชุดประจำชาติของนางงามไทยในการประกวดนางงามจักรวาล. ภาควิชาประวัติศาสตร์

ศิลปะ บัณฑิตวิทยาลัย กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยศิลปากร

วิชย สวัสดิ์จัน. (2561). บทบาทนางโชว์ในโรงละครคาบареต์. (วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรดุษฎีบัณฑิต). สาขาวิชานาฏศิลป์ไทย

ภาควิชานาฏศิลป์ คณะศิลปกรรมศาสตร์ กรุงเทพมหานคร: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ศิริมงคล นาฏยกุล. (2565). *การสร้างสรรคงานทางนาฏศิลป์*. ขอนแก่น: โรงพิมพ์คลังน่านาวิทยา.

สุรพล วิรุฬห์รักษ์. (2547). *หลักการแสดงนาฏศิลป์ปริทรรศน์*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

THE STANDARD. (2566). *วิธีการเดินเหมือนนางแบบ*. สืบค้นเมื่อ 16 สิงหาคม 2566, จาก <https://th.wikihow.com/เดินเหมือนนางแบบ>